

Simbegwire

 Rukia Nantale
 Benjamin Mitchley
 Nana Trang
|| 5
 Tiếng Việt

Global Storybooks

globalstorybooks.net

Simbegwire

 Rukia Nantale
 Benjamin Mitchley
 Nana Trang

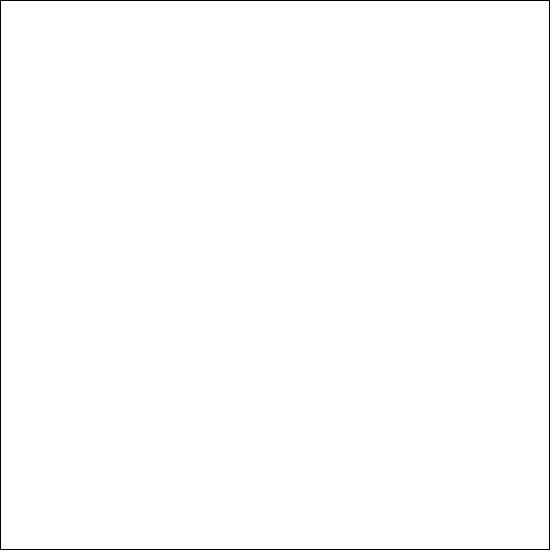

This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 3.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0).
<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0>

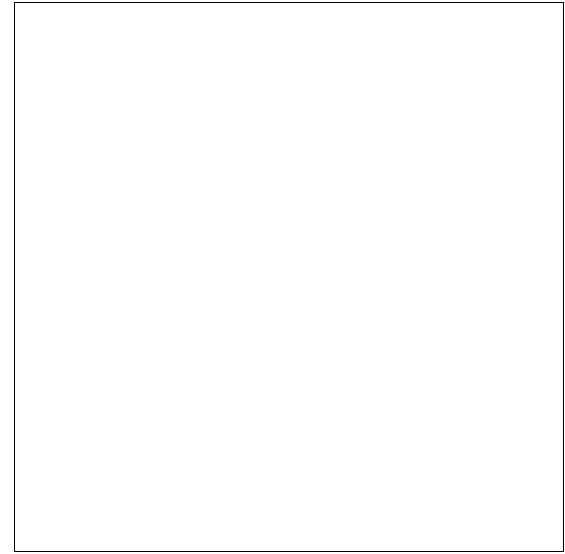
Khi mẹ Simbegwire qua đời, cô bé đã rất buồn. Bố cô làm mọi cách để chăm sóc con gái. Dần dần, họ cũng quen với cuộc sống mới. Mỗi sáng, họ cùng bàn về ngày mới. Mỗi tối, họ nấu ăn với nhau. Sau khi rửa chén, bố Simbegwire hướng dẫn cô bé làm bài.

Một ngày nọ, bố Simbegwire về trễ hơn mọi lần. "Con đâu rồi?", bố gọi. Simbegwire chạy lại phía bố. Cô bé chừng lại khi thấy bố đang nắm tay một người phụ nữ. "Anh muốn em gặp một người rất đặc biệt đời với anh, con gái anh. Con, đây là Anita." Bố cười bảo.

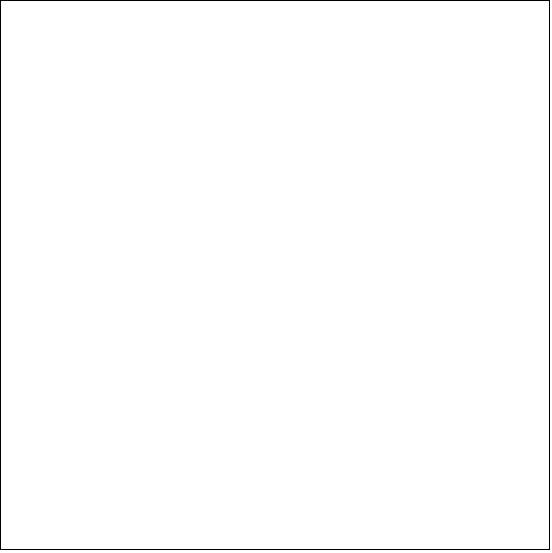

“Chào Simbegwire, bố con kể về con rất nhiều.” Anita nói, nhưng không cười hay nắm tay cô bé. Bố Simbegwire trông thật hạnh phúc. Ông nghĩ về một tương lai khi cả ba cùng chung sống hào thuận. “Con à, bố mong con sẽ chấp nhận Anita làm mẹ của con.”

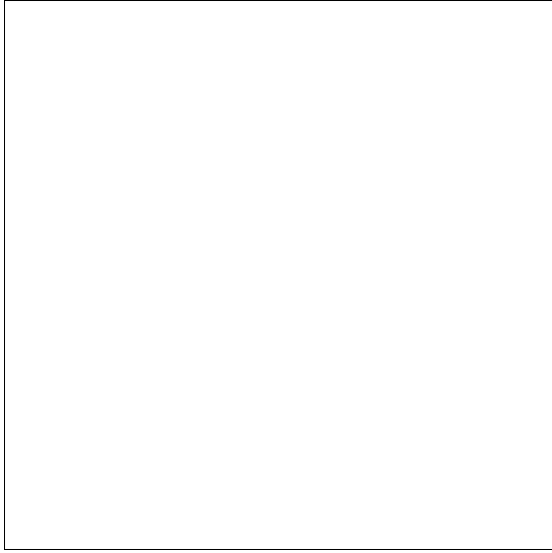

Tuần sau, Anita mời Simbegwire và dì tới ăn một bữa tối linh đình. Anita chuẩn bị toàn những món cô bé thích. Họ ăn no say và cũng vui vẻ trò chuyện. Simbegwire cảm thấy mạnh mẽ và hạnh phúc vô cùng. Cô quyết định sẽ sớm về ở với bố và mẹ kế.

Cuộc sống Simbегwire thay đổi từ đó. Cô bé không còn ngồi với bố mỗi sáng. Anita giao cho cô bé rất nhiều việc nhà, tới mức cô bé không còn sức học, và thiếp đi sau mỗi bữa ăn. Chiếc chăn nhiều màu của mẹ an ủi cô mỗi đêm. Tuy vậy, bố cô bé không hề hay biết những gì cô trải qua.

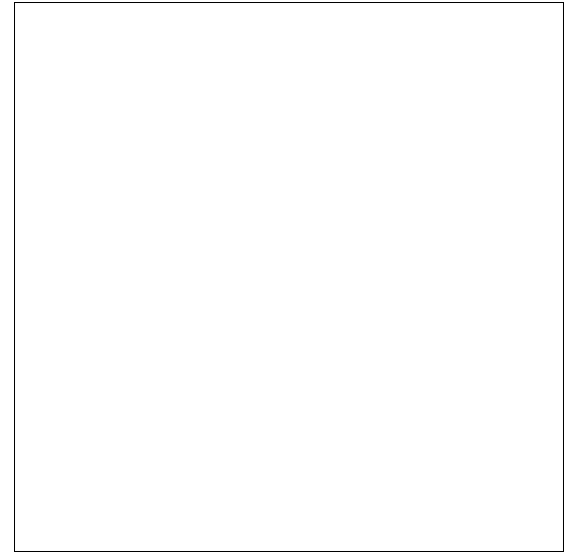

Bố cô tham cô mỗi ngày. Một hôm nó Anita cũng tới thăm. Bà ta nắm tay cô bé "Cô xin lỗi, cô đã sai rồi. Hãy cho cô cơ hội nữa nhé?" Simbегwire nhìn lên khuôn mặt lo lắng của bố. Rồi cô bé chậm chậm tiến lại Anita và vòng tay qua người bà.

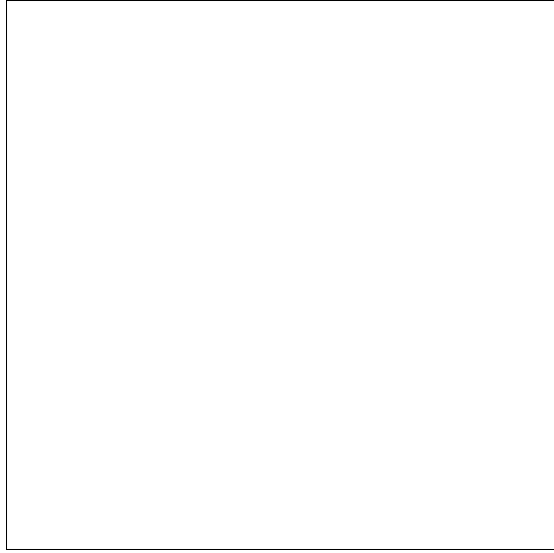

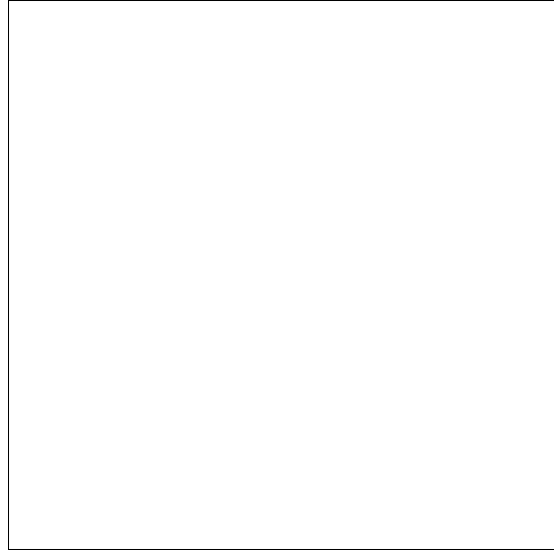
Vài tháng sau, bố Simbegwire bảo ông sẽ đi vắng vài ngày. “Bố đi công tác. Hai người chăm sóc lẫn nhau nhé.” Simbegwire sững lại, nhưng bố cô không hề để ý. Anita cũng im lặng và không vui với mọi việc.

Simbegwire đang chơi với anh em họ khi cô thấy bố cô từ xa. Sợ bị mắng, cô chạy trốn vào nhà. Nhưng bố đã tới và bảo “Simbegwire, con đã tự tìm được người mẹ hoàn hảo dành cho con, người yêu con và hiểu được con. Bố rất tự hào về con và bố yêu con nhiều.” Họ đồng ý Simbegwire sẽ ở với dì bao lâu cũng được.

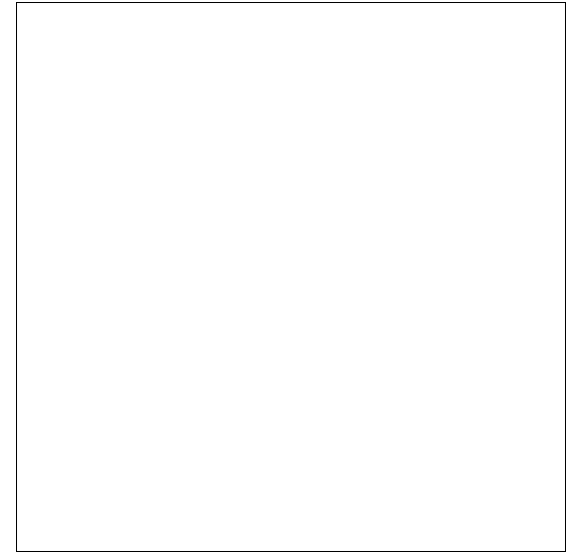
Mọi thứ trở nên tệ hơn với Simbegwire. Cô bé bị đánh nếu không hoàn thành công việc, hay than thở gì. Vào bữa tối, di ghê ăn hết đồ ăn và cô bé chỉ ăn thừa. Simbegwire ôm chiếc chân của mẹ mà khóc thút thít mỗi đêm.

Khi bố Simbegwire về nhà, ông thấy phòng cô bé trống trơn. "Chuyện gì xảy ra vậy Anita?" Người đàn bà bảo cô bé đã bỏ nhà ra đi. "Em muốn con bé trốn trong em. Nhưng cô lẽ em đã quá khát khe;" Bố cô rời nhà và đi theo hướng con suối. Khi tới ngôi làng của em gái ông, ông nghe được họ đã tìm thấy Simbegwire.

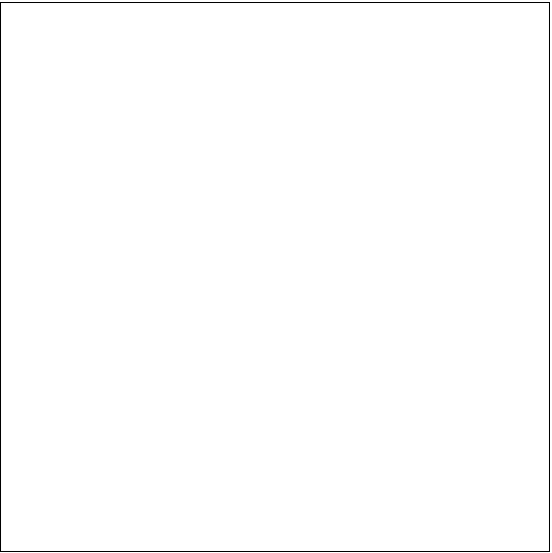
Một sáng, Simbegwire dậy trễ. “Đồ lười nhác!” Anita quát. Bà ta lôi cô bé ra khỏi giường. Chiếc chăn nhiều màu vướng vào một cái đinh và rách toạc.

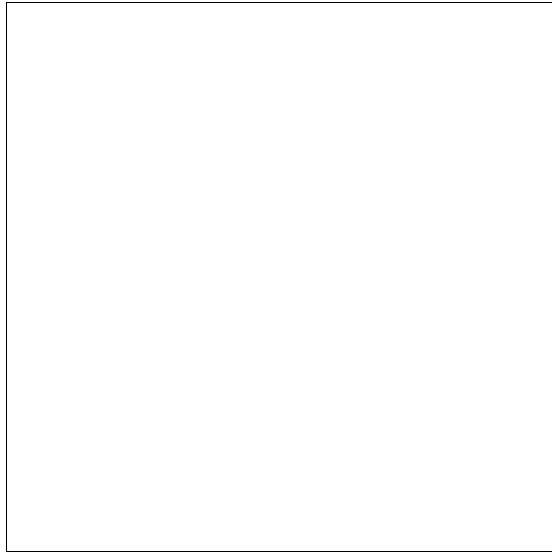
Dì cô mang cô bé về nhà. Simbegwire được cho ăn và ru ngủ dưới chiếc chăn của mẹ. Tối đó, cô lại khóc tới khi thiếp đi. Nhưng đó là nước mắt của sự nhẹ nhõm vì cô biết dì cô quan tâm tới cô.

Simbegwire đau khổ vô cùng và bỏ nhà ra đi. Cô mang theo mảnh chăn của mẹ, gói chút đồ ăn và đi theo hướng bỏ cô rời nhà.

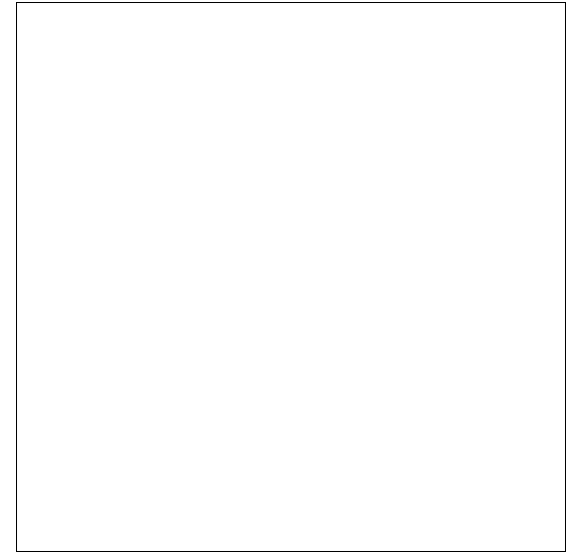

Bà nhìn lên ngọn cây và thấy một cô bé với chiếc khăn nhiều màu xinh đẹp. Bà la lên "Simbegwire, con của anh trai tôi!" Nhưng người khác đứng làm đẽ chạy lại giúp cô bé leo xuống. Dì cô ôm chặt cô trong lòng.

Tối tối, cô trèo lên một cái cây cao gần bờ sông và ngủ trên cành cây. Cô tự ru “Mẹ ơi mẹ ơi, mẹ đã đi rồi. Mẹ đã đi và không trở lại. Bố không còn yêu con nữa. Mẹ ơi bao giờ mẹ quay về? Mẹ đã đi rồi.”

Sáng hôm sau, Simbegwire hát bài hát lần nữa. Khi những phụ nữ trong làng ra suối giặt đồ, họ nghe được bài hát da diết ấy. Họ nghĩ đó chỉ là tiếng gió qua kẽ cây và tiếp tục công việc. Nhưng một người phụ nữ lắng nghe kĩ câu hát ấy.